

Samen begaven ze zich naar de armzalige woning.

— Ga zitten, nodigde Hille. Ik weet alles. Er blijft voor mij niets verborgen.

Ze hurkte zich weer bij 't vuur. De kater sprong naast haar. Terwijl ze 't beest met haar lange, magere vingers streelde, vervolgde ze:

— Deze nacht heb ik een ster gezien. In alle pracht flikkerde ze aan de hemel. Door 't vensterke beschouwde ik haar. Hoe langer ik er naar keek, hoe schitterender ze werd, hoe groter ook. Jonkman, gij waart die ster.

Toon wilde wat zeggen doch de heks wenkte hem, dat hij zwijgen moest en op langzame toon ging ze voort:

— Gij zijt die ster; gij ook zult eenmaal schitteren, rijk en machtig worden, in welvaart en weelde leven. Maar dan zult ge de nederigen en zwakken verachten.

Hier hield zij op.

De jongeling staarde haar verwonderd aan.

Na enige ogenblikken sprak hij:

— Is dat alles, Hille? Hebt ge me niets meer te zeggen?

— Ik heb u nog niets verteld.

— Waarom gaat ge dan niet voort?

— Hebt ge mijn laatste woorden niet verstaan?

— Ik begrijp niets van uw taal.

— Ook niet dat ge rijk en machtig zult worden?

— Ik rijk worden? Ik, de arme duivel?

— Ja, gij! En dat ge dan de mindere mensen vergeten zult. Nu, dan zullen Jan De Lichte en diens mannen ook geen gezellen meer voor u zijn. Doch mij ook zult ge vergeten, de vrouw, die u alles wil openbaren, om die hoge stand te bereiken.

— Neen, Hille, waarlijk niet!

— Zweert ge me, dat, als ge uw fortuin zult verkrijgen, ge mij belonen zult?

— Ja, Hille, maar ik kan niet verstaan hoe ik een fortuin zal verzamelen.

— Luister, maar doe een eed, eerst, dat ge verzwijgen zult, dat ik u een geheim openbaarde, ten ware ik u toestemming verleende het mede te delen; dan, dat ge mij, zodra ge in 't bezit van uw geld zijt, wilt onderhouden, zodat ik onbezorgd en zelfs in welstand mijn leven slijten mag.

— Ik ben bereid.

— Gelooft gij aan God en Zijn heiligen?

— Met hart en ziel, ofschoon ik bij Tode niets dan spottaal hoorde.

— Zweer me dan bij uw geloof, dat ge uw beloften zult vervullen.

En in deze ellendige hut, voor die kromme gestalte, welke hem

met haar loerende blikken aanstaarde, legde Toon de gevraagde eed af.

— 't Is goed, zei de vrouw. Ge weet welke straf u treffen zal, zo ge uw eed schendt. Maar ik weet, dat ge dat niet doen zult, vooral zo ge uw hoge rang bekleedt. En luister nu, zonder mij te onderbreken.

De jongeling verkeerde in koortsachtige spanning. 't Geheim zou geopenbaard worden!

— Neen, Toon, ge zijt niet de zoon van Tode. Toen ge vijf jaar oud waart, werdt ge geroofd uit een schone en grote hof, welke een kasteel nabij Brussel omringde, geroofd door Tode de Egyptenaar, die toen 't land afliep, in naam als een leurder, maar in werkelijkheid als een baanstroper. Hij voerde u mee naar deze streek.

Hij stal u op last van een rijke heer, een broeder uwer moeder. Ge waart de enige zoon en zo uw ouders kinderloos stierven, zou die oom of zijn kinderen uw erfdeel krijgen. Natuurlijk speelde uw oom die lage rol in 't diepste geheim en scheen zelf een der ijverigste helpers, welke uw ouders bijstonden, toen deze hun verloren kind zochten. Natuurlijk bleeft ge onvindbaar, want Tode zorgde wel, dat ge in de eerste tijd veilig gedoken waart. 't Liefst had hij u gedood, maar de oom had dit uitdrukkelijk verboden. Ge moest opgevoed worden als een zigeunerkind. Tode had moeten zweren, u nooit het geheim uwer geboorte te verklaren.

De jongeling was diep ontroerd. Tranen van smart vloeiden hem over de wangen. 't Moest zijn, dat zijn verdriet Hille roerde, want ze sprak minder krijsend:

— Foei, ge moet niet wenen als een klein kind, nu de tijd van handelen is aangekomen.

— Ach, mijn ouders! riep Toon snikkend. Wat moeten ze geleden hebben! En zouden ze nog leven?

— Vragen, waarop ge zelf 't antwoord verkrijgen kunt. Doch luister verder; ik heb nog niet alles gezegd. Ge weet misschien, dat het bij edele en voorname families dikwijls de gewoonte is, dat reeds kinderen aan elkander voor een huwelijk beloofd worden. Zo was het ook met u. Ofschoon ge nog maar vijf jaren teldet, had uw vader u reeds bestemd als de latere echtgenoot van de dochter eens barons. En nog wel van iemand, die ge kennen moet. Gij zoudt, zo luidde 't verdrag, op vijf-en-twintigjarige ouderdom in 't huwelijk treden met Aleida de Creil.

Toon sprong op.

— Ge raaskalt! riep hij driftig.

— Welnu, dan zal ik maar zwijgen, antwoordde Hille verstoord.

— Maar alles klinkt me zo vreemd!

De heks hield haar lippen opeengeklemd.

— Ach, vergeef me! smeekte de jongeling. Mijn hoofd suizelt van alles wat ik hoorde. Ik bid u, ga voort.

— Gelooft ge me, ja of neen?
— Ja, ik geloof u.
— Is mijn taal dan zo dwaas? Als ge de zoon eens edelmans zijt, kunt ge dan ook niet de verloofde van de Creil's dochter wezen?
— Ja, ja, maar... ach God... waak of droom ik?
— Ge waakt en ik vertel u niets dan de zuivere waarheid. Maar wilt ge 't niet geloven, welnu, blijf dan bij de mannen van Jan De Lichte, laat u bespotten door de bende, laat u als een hond behandelen door Tode en zijn wijf!

— Neen, neen, ik geloof u, Hille.
— Waarom noemt men u de graaf?

Deze mannen kennen uw geboorte niet! Maar de aard eens vaders verloocheent zich nooit. Al is Tode een schavuit en zijn huis een gemeen verblijf, al hoordet ge daar niets dan lage taal, toch kunt ge uw afkomst niet verbergen. Dat is ook een bewijs voor de waarheid mijner woorden.

— En kunt ge me ook zeggen, waar het kasteel mijner ouders stond?

— Bij Brussel, maar de juiste plek is voor mij verborgen gebleven. Het zijn slechts de hoofdzaken, die ons geopenbaard worden door de geesten, niet de kleine bijzonderheden.

Toon dacht een wijle na. Hij besloot dadelijk de pastoor te gaan raadplegen. Deze zou hem zeggen wat hij te doen had.

— Is er nog iets? vroeg hij aan Hille.

— Zijt ge niet tevreden?

— Zeker, ik ben u innig dankbaar voor uw hulp, welke, zo mijn onderzoekingen slagen, rijkelijk beloond zal worden.

— Ge hebt het gezworen!

— En mijn eed zal ik niet breken. Tot later.

— En laat niets merken. Ge hebt gezworen geen woord te verklappen, bedenk dat.

De jongeling bleef staan.

— Maar wel, als ge me er de toestemming voor geeft, hebt ge er bijgevoegd, sprak hij. Ik vraag die reeds nu.

— Waarom?

— Ik heb een oude vriend, die mij in alles helpen zal en ook weet, dat ik mij hier bevind.

— Zijn naam?

— 't Is de pastoor dezer parochie.

— O, hem moogt ge alles mededelen. Hij zal 't geheim bewaren. Maar wacht u voor Jan De Lichte en zijn mannen!

— Wees gerust, voor eeuwig heb ik met hen gebroken.

— Goed. Welnu, ga dan en geluk op uw wegen!

— Nogmaals van harte bedankt.

Toon gevoelde zich vreemd te moede, toen hij door het bos stapte. Eensklaps klonk het:

- Eén voor allen!
- Allen voor één, sprak de jonkman werktuigelijk.
- Ha, 't is de graaf!
- Jan De Lichte!
- Noem mij kapitein! Ik ben uw hoofdman en heb het recht te vragen, waar ge heen gaat.
- Naar het dorp.
- Ge zult het bos niet verlaten. Ik verbied het u stellig!
- Waarom niet?
- Omdat ik het zeg! Dat is u genoeg. Ge vergeet weer, dat ik uw kapitein ben.
- Ik heb u geen trouw gezworen, hernam Toon vrijmoedig.
- Ha, zeker! gromde De Lichte. Ge durft u verzetten? Weet, dat ik heers in gans de streek. Neen, ge hebt de eed niet gedaan. Daartoe zijt ge te onnozel. Maar uw vader zwoer en gij, als zoon, zijt me dus ook onderdanig. Bovendien, als ik u verbied 't bos te verlaten, zult ge gehoorzamen.
- En als ik weiger?
- Dan steek ik u neer! kreet de gebelgde hoofdman met een vloek.

Maar Toon ook, de anders schijnbaar zo vreedzame jongeling, trok zijn mes en riep uitdagend:

— Kom maar af! Of meent ge, dat ik benauwd van u ben? Ik loop niet in uw weg, maar gij ook moet u met mijn zaken niet bemoeien!

Jan De Lichte aarzelde.

Bij 't schijnsel der maan kon hij goed zijn tegenstander onderscheiden. En deze, een kloek gebouwd man, stond daar zo kalm en bedaard, met zijn wapen in de hand.

— 't Gevecht kon toch wel eens slecht aflopen voor mij! dacht de roverkapitein. En 't ware jammer, moest ik hier vallen, nu mijn loopbaan pas begint. Waren er getuigen, dan zou ik hem aanvallen. Maar niemand ziet ons.

— 't Is wel, sprak hij met woede in zijn stem, ik zal u vinden. Ge zijt weerbarstig, dat is verraad en verraders worden met de dood gestraft.

— Waarom wilt ge mij verbieden het bos te verlaten?

— Omdat 't gerecht op ons loert.

— Ik heb van de politie niets te vrezen en schroom niet haar te ontmoeten. En ik zeg vlak af in uw gezicht, dat ik lach met uw bevelen. Ge hebt mij altijd aangezien als een dromer en een lafaard, omdat ik geen dief wilde zijn, maar de eerste, die mij te na komt, zal ondervinden, dat ik, al ben ik geen pocher, voor niemand moet onderdoen.

— Uw dagen zijn geteld! brieste De Lichte. Wacht, vlegel! De hoofdman keerde zich om en verdween.

«De Lichte! Wat is er?» (Blz. 90)

Toon ook ging zijn weg.

— Hij kan een draai maken en mij ergens overvallen, zei hij bij zich zelve. Maar ik zal hem voor zijn.

Hij zette het op een lopen en bereikte veilig de pastorijs.

Langs 't achterdeurtje geraakte hij binnen.

— Ha! mompelde een man, 'k ben een ogenblik te laat. Hij is bij de priester. Hij komt er niet levend meer uit. Wacht, ik zal Bal roepen.

Bal woonde in 't dorp, schijnbaar als een eerlijk man. Wel hoorde hij niet tot de bende, maar was steeds bereid dienst te doen voor bespieder, heler, in een woord als tussenpersoon te handelen.

— Bal! riep Jan De Lichte, want hij was de man, die de jongeling te paard achtervolgd had. Hij stond nu voor een kleine woning.

— Wie is daar?

— Doe open, rap!

De deur werd ontsloten.

— Ik herkende u aan uw stem, De Lichte. Wat is er?

— Wilt ge een kroon verdienen?

— Met beide handen.

— Kom dan mee.

— Vertel op, wat moet ik doen?

— 't Achterdeurtje der pastorie bewaken. Moest er een jonkman uitkomen, Toon van de Egyptenaar Tode, dan moet ge hem aan de praat houden. Binnen een half uur ben ik terug.

— En als hij niet luisteren wil?

— Volg hem dan ongemerkt en weet ons te vertellen, wat hij in zijn schild voert. Verstaan?

— Ja. Wees gerust en vertrouw op mij.

— Twee kronen, als 't gelukt.

— Te beter! Hoe meer, hoe liever!

Ondertussen was Toon in de kamer des pastoors.

De grijsaard luisterde gespannen naar het verhaal van de jongeling.

— Ach, God! sprak hij, toen Toon alles verteld had, hoe onnaspeurlijk zijn uw wegen. Door uw besturing kwam ik bij de stervende vrouw, die, onder 't gewicht van haar zonden, gepleegd onrecht wilde herstellen. Dank uw Hemelse Vader, jonkman, en vertrouw op Hem. Hij zal u gelukkig maken en 't werk uwer vijanden — God betere hen — verstoren.

— En wat raadt ge me nu? vroeg Toon.

— Laat ons eens kalm overleggen. Uw ouders woonden bij Brussel. 't Zal niet zo moeilijk zijn daar te gaan onderzoeken, welke adellijke familie een twintigtal jaren geleden een kind verloor. Maar van de andere kant, waart ge bestemd als de latere man voor de dochter van Jehan de Creil. De baron zal u dus kunnen inlichten, hoe uw naam is en waar uw ouders wonen.

— Maar ik moet noodzakelijk deze streek verlaten, ten minste voorlopig. En nu vertelde de jongeling zijn ontmoeting met de hoofdman der rovers.

— Ik ken Jan De Lichte, vervolgde hij, en weet dat hij mijn dood gezworen heeft. Ik vrees de schelm niet, maar sta nu bloot aan de wraak van wel vijftig schurken, die hun opperhoofd blindelings gehoorzamen.

— Ja, hernam de geestelijke, dat verandert de toestand. Ga dus naar Brussel. Ook daar zult ge inlichtingen verkrijgen. Hopen wij, dat het gerecht intussen paal en perk moge stellen aan de geweldadeden, waarvan onze ongelukkige streek het toneel is.

Op dit oogenblik klopte Trien op de deur.

— Kom binnen, nodigde de priester.

De dienstmaagd zag angstig.

— Eerwaarde, sprak ze verschrikt, er loopt een man aan het poortje. Nu en dan verduikt hij zich achter een boom of de haag. Als 't maar geen inbreker is.

— Ik zal komen, sprak de pastoor. Bespied hem, door 't vensterke. Wij hebben hier midden in 't dorp niets te vrezen.

— Die man, zei Toon, na 't vertrek der dienstbode, is Jan De Lichte of een zijner handlangers. Mijn voorspelling komt uit. Dat is om mij te doen.

— Gij zijt hier veilig.

— Gelukkig heeft Trien hem gezien. Anders ware het slecht voor me afgelopen, want ik verzeker u, die kerel is daar niet alleen. We zullen ook naar achter gaan.

— Maar zeg mij, wanneer wordt uw grootmoeder begraven?

— Ze is reeds begraven, heer pastoor.

— Zonder kerk?

— Ja, Tode wilde daar niet van weten. Maar ik heb stillekens gewijd water in haar graf, dat ik zelf moest delven, geworpen.

— Gij hebt wel gehandeld. De man, die u roofde, is zeker een Egyptenaar?

— Ja.

— Maar zijn moeder heeft zich vroeger bekeerd, zoals ze mij vertelde... Doch haar omgeving, de lieden met wie ze verkeerde, de taal welke ze hoorde, dat alles verstikte 't goede zaad. Gelukkig heeft God zich nog over haar ontfermd. Doch kom, laten wij gaan zien, wat er van die man is. Ge ziet, ik ben kalm, want bij de eerste tonen van 't klokje, dat op mijn dak staat, komen de dorpelingen mij ter hulpe.

Het tweetal begaf zich naar 't achterhuis.

— Hij staat er nog altijd, zei de meid.

— Laten we hem bespieden, ried de pastoor.

Enige tijd verliep.

— Opgepast, sprak Toon, daar zijn de anderen, zie ze kruipen

langs de haag. Ik herken de kapitein. Hij is de voorste.

— Verlaat het huis aan de voorkant, zei de priester snel. Ge kunt hen voor zijn.

— En mijn goede beschermer alleen laten? Dat ware snood en ondankbaar gehandeld!

— Maar 't klokje zal me helpers brengen, meer dan ik behoef. Kom, verspil de kostbare ogenblikken niet.

— Neen, ik blijf hier! Als de dorpelingen u niet hoorden!

— 't Is nu te laat, hernam de grijsaard spijtig. Maar wat zouden ze nu in hun schild voeren!

— Wacht, ik zal hem een poets bakken, zei Toon lachend. Vlug opende hij 't raampje.

— Jan De Lichte, riep hij luid, ik heb u reeds ontdekt!

Snel sloot hij 't vensterke weer. 't Was tijd. Een kogel verbrijzelde 't glas.

Op 't zelfde ogenblik bestormde men 't poortje.

— Wees gerust, sprak de geestelijke bedaard, 't is van eikenhout. Ik zal 't klokje luiden.

Weldra verkondigden de tonen daarboven aan de dorpelingen, dat er iets scheelde bij hun herder.

— Ik wil en moet hem hebben! klonk daarbuiten een krachtige stem.

Blijkbaar verzette 't bendehoofd zich tegen zijn mannen, die ongetwijfeld de vlucht wilden nemen.

Er kwam gerucht op straat.

Men hoorde stemmen.

De veldwachter loste een pistoolschot, ten teken dat men 't alarmgeklep vernomen had.

Door 't raampje zag Toon, dat de boosdoeners haastig de wijk namen. Jan De Lichte stak nog de vuist op, maar volgde toch zijn gezellen.

— Nu ga ik ook, zei Toon, maar in een andere richting.

— Ja, 't is nu 't gunstigste ogenblik. De rovers zullen denken, dat ge bevreesd zijt en bij mij de nacht gaat doorbrengen. God zegene u, mijn zoon! Hij doe u uw ouders weervinden en make alles wel met u!

De jongeling greep de beide handen van de geestelijke en sprak diep ontroerd:

— Neem de innige dank aan van een jongeling, wiens vreugd verduisterd werd door harteloze lieden. Tot weerziens, heer pastoor!

Terwijl de geestelijke met de toegelopen dorpelingen sprak, maakte Toon zich weg.

Jan De Lichte vloekte van spijt en teleurstelling.

Terwijl Bal de pastorijs bespiedde, was hij vlug als de wind enige mannen gaan halen; hij beval dat ze hem moesten volgen.

Onderwege sprak hij:

— De graaf heeft verraad gepleegd. Hij heeft me belastend en is nu bij de pastoor, zeker om alles haarfijn uit te leggen, en ons in handen van het gerecht te spelen.

En ziet, ze waren ontdekt geworden. Alles was totaal mislukt.

— Morgen vroeg ga ik geheel alleen naar de pastoor, zei de kapitein. Ik moet weten wat de lafaard aan de priester verteld heeft. En zijn onze geheimen verklapt, dan zullen we maatregelen nemen voor onze veiligheid. Komt, we gaan naar Janneken de zanger, waar de bijeenkomst bepaald is.

DE RTIENDE HOOFDSTUK.

NIEUWE PLANNEN.

Janneken de Liedjeszanger was een klein ventje, maar listig, zoals er niet veel zijn. Voor de wereld toonde hij zich een doorbraaf man, vrolijk, altijd welgekind.

Niemand kon vermoeden dat deze zanger, naar wie ieder zo gaarne luisterde, een medeplichtige was der rovers, welke 't land zo onveilig maakten.

Waar Janneken verscheen met zijn vedel en prent, daar stroomde het volk samen, daar kocht men gretig zijn liedjes, daar trakteerde menig een hem met een glas bier of een druppel drank.

Het kereltje woonde nergens en overal. Altijd toch was hij op ronde, ofschoon hij in 't bos een soort hut bezat, waar hij zijn verzen aaneenrijmde.

En in de hut zouden de rovers deze avond bijeenkomen.

De een na de ander verscheen; toen Jan De Lichte en de mannen, die met hem de vergeefse aanslag op de pastori j gepleegd hadden, zich bij 't gezelschap voegden, zat 't bekrompen vertrek overvol.

— 't Is hier te klein, mompelde de kapitein. We zullen 't niet lang trekken. Luistert naar mijn plannen. Er is werk!

— Hoe meer, hoe beter! riepen de schelmen.

— Maar eerst een ordewoord: wie de graaf, Toon van Tode, ontmoet, schiet hem neer. Die lafaard wil ons verlaten.

En nu deelde 't bende hoofd zijn ontmoeting met de jongeling mee, echter de waarheid geheel verdraaiende en bovenal verzwijgende, dat hij, Jan De Lichte, eigenlijk voor de graaf op de loop was gegaan.

Er klonken allerlei verwensingen naar 't hoofd van hem, die op deze stond vol goede hoop de reis naar Brussel aanvaard had.

— Hij moet sterven! kreet IJzeren Simon.

— De eerste keer, dat ik hem tegenkom, is hij er aan! schreeuwde Brandijzer.

En allen waren het eens, om Toon uit de weg te ruimen.

— En nu onze zaken! vervolgde de kapitein. Ik heb een plan, dat ongetwijfeld bijval zal vinden.

— Laat horen! riep men.

— We moeten niet met de gehele bende dezelfde tocht doen, hernam de kapitein. We verliezen tijd op die wijze. We zullen ons in kleinere troepen verdelen, onder het geleide van een onderhoofdman. Ieder op zijn beurt kan deze laatste plaats vervullen.

— Bravo! klonk het.

— Laat ons dus eerst overgaan tot de verdeling. Knoopmaker, Rosse Sis, Reepmaker, Pol, Breteur, Schaepdrijver, Cies Tinke, gij vormt de eerste ploeg onder aanvoering van de Poeldenier.

Cies Abeel, Spanjol, Lange Gabriel, Brandijzer, Styn, Ira, de Schipper, Jan de Zot gaan samen, onder geleide van IJzeren Simon.

Evenzo duidde de schelm een derde afdeling aan, onder bestuur van Tode, die genezen en ook aanwezig was, terwijl de kapitein zelf met de vierde bende wilde meegaan.

— Snelloper, ging hij voort, gij moet met mij mee, omdat ik u nodig heb als boodschapper, terwijl Janneken als spion 't land afreist en ons de vette potten weet aan te wijzen.

En nu 't werk. Ik pleeg een aanslag bij een boer onder Strijpen; de Poeldenier plundert 't kasteel van Lede; IJzeren Simon nestelt zich op de baan van Gent naar Brussel en laat niets voorbijgaan zonder onderzoek naar geld of juwelen, terwijl Tode de pastorie van Zandbergen bezoekt. Vandaag over acht dagen vergaderen we op een plaats, die de Snelloper u zal aanduiden op mijn bevel. En wel opgepast! Bespiedt goed, eer ge begint en komt met rijke buit terug.

Een luid gejuich bewees, dat men 't eens was met de plannen van De Lichte.

— Deze morgen heb ik Livina gezien, 't gerecht is gisteren in de herberg geweest. Maar de waardin nam de heren lelijk bij de neus.

— Dus, we mogen terug naar ons kot? vroeg Rosse Sis.

— We zullen nog wat wachten. Misschien zet men strikken. En bovendien, we hebben deze week geen tijd om te drinken en te spelen. De winter begint. 't Is het goed seizoen. We gaan dus recht van hier naar onze post. We moeten natuurlijk een plaats aanduiden, waar we elkander kunnen vinden.

Mijn hoofdkwartier is deze week hier. De Poeldenier vestigt zich onder Lede bij Ivan de Egyptenaar; IJzeren Simon bij Kromme Siska te Oordegem en Tode bij onze vriend Rommelaere te Denderwindeke. 't Is wel verstaan, dat ge ook andere stukjes moogt verrichten; steelt waar ge kunt en brengt een goede buit mee. Nu, mannen, tot binnen acht dagen. Goede reis en werkt vlijtig!

— Leve de kapitein! klonk het geestdriftig.

Fier als een held verliet de hoofdman der schelmen de hut, na aan de mannen van zijn ploeg bevolen te hebben morgen vroeg zich hier te bevinden.

Tode trok naar zijn huis.

— Men heeft Toon's dood gezworen, mompelde hij. Wat mag hij toch uitgestoken hebben? 't Is waar, hij deed in de laatste dagen zo zonderling. Met alle geweld wilde hij moeder door de pastoor laten begraven en 't schijnt, dat hij de priester nog bij haar ziekbed gehaald heeft. Wie weet, heeft moeder hem niet verteld, dat hij mijn zoon niet is. Maar ze wist er zelf maar weinig van. En toch... maar ik zal alles weten, al moest ik hem het mes op de keel zetten! Hij zal vermoord worden. Bah, ik heb wel beloofd hem geen kwaad te doen, maar ik kan er niets aan helpen, zo anderen hem naar 't pierenland zenden. En 't ware nog 't beste, de doden klappen niet meer.

't Zou slecht uitdraaien voor me, zo men te weten kwam, dat ik de kleine uit die hof te Brussel roofde.

Zo bij zich zelve babbelende, geraakte de Egyptenaar thuis.

— Waar is Toon? vroeg hij nors aan zijn vrouw.

— Hij is nog niet hier, antwoordde 't wijf op niet minder ruwe toon. En hij zal nooit meer terugkomen ook.

— Wat! schreeuwde de man.

— Hij heeft zijn beste kleren mee.

Tode begon te vloeken. Briesend van toorn stampte hij op de vloer.

— Moeder heeft alles verklapt! tierde hij. De schavuit is voorzeker naar Brussel. En wee ons, zo alles uitlekt! Wij zullen te Aalst aan de galg spartelen.

— Stel u zo zot niet aan, sprak zijn vrouw. Ge zijt altijd stout, ge durft alles, ja, met uw mond. Maar als ge maar denkt, dat er een veldwachter naar u ziet, beeft ge reeds gelijk een kind.

— Zoudt gij gaarne de strop krijgen?

— Waarlijk neen! En zoverre is het nog niet.

— Maar het zal komen!

— Ach, onnozel kalf, wat wist moeder nu van de knaap? Niets anders, dan dat hij ons kind niet was. Wellicht weet Toon dat nu ook en is hij daarom weggelopen. Maar kan hij nu ruiken of hij te Brussel, Gent, Parijs, of 't is gelijk waar geboren werd? Wie zal hem zeggen, of hij een vondeling, een wees, een werkmanskind of de zoon van rijke mensen is? Er waren toch geen getuigen bij, toen wij hem uit die hof meepakten.

Tode bedaarde.

— 't Is waar, sprak hij. Maar enfin, hij zal niet lang meer leven ook.

En nu vertelde hij wat er in de hut van Janneken besloten was.

— 't Ware 't beste, sprak het wijf, dat, evenals haar man, zo diep gezonken was, dat ze niets gaf om 't leven van een naaste.

Neen, er waren geen getuigen, toen 't slechte echtpaar de kin-derroof pleegde.

Maar toch wist iemand alle bijzonderheden.

Tode dacht er niet aan, dat hij eens, tijdens een zware ziekte, door Hille opgepast werd, die door zijn vrouw geroepen was, om de lijder bij te staan.

Hij vermoedde niet, dat hij toen in ijlende koorts woorden gesproken had, waardoor 't geheim geopenbaard werd.

Tode's echtgenote wist dit evenmin, want die nacht was ze van vermoeienis, door 't lange waken en 't afmattende werk, vast ingeslapen.

En dank aan dat ijlen en de hebzucht der heks, liep de jonkman nu vol goede hoop de baan naar Brussel op.

Hij zou de reis doen over Ninove.

De priester had hem van geld voorzien, zodat onze vriend zich er niet moest over bekommeren, hoe hij eten zou krijgen.

Niet ver van Godveerdegem werd hij door een man stilgehouden.

Onwillekeurig trok hij zijn mes, want nachtelijke wandelaars hadden dikwijls kwaad in de zin.

Maar de vreemdeling scheen geen vijandelijke bedoelingen te hebben.

— Vriendschap, sprak hij smekend, kunt ge me niet zeggen, hoe ik naar Brussel gaan moet?

— Naar Brussel, dat is nog ver.

— Ik weet het, doch die lange baan schrikt me niet af. Zo ik maar wist hoe ik reizen moet.

— Wie zijt gij?

— Een arme duivel, maar die eerlijk aan de kost wil geraken. Ik was bediende op 't kasteel van baron de Creil.

— Ah, riep Toon verrast, ik heb van u horen spreken. Ge waart door Jan De Lichte aangenomen, nietwaar?

— Ach! verraad mij niet!

— Ik ben een eerlijk man, Dick, maar zeg mij oprecht, waarom schuwt ge 't daglicht en reist ge 's nachts?

— Ik wil niet onder de rovers wonen. Moest men echter weten, dat ik wegvluicht, men zou mij doden.

Toon weifelde. Was deze man een huichelaar, een afgezant van de kapitein, om hem te bespieden en te vermoorden?

Maar neen, hoe kon hij weten waar ik mij bevind, zei hij dan bij zich zelve. En hij is zo vreesachtig.

— 't Treft goed, sprak hij, ik reis ook naar Brussel.

— Waarlijk? vroeg Dick op blijde toon.

— Ja, we zullen samen gaan. Gezelschap verkort de weg.

— En 't is veiliger ook.

— Zeker. Zijt ge gewapend?

— Neen, ik liet alles in het kasteel achter.

Nu vertelde de oud-dienaar van de baron de reden van zijn vlucht uit het slot en zijn ontmoeting met De Lichte.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTTE.

Nr 8

EERSTE JAARGANG

24 NOVEMBER 1948

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

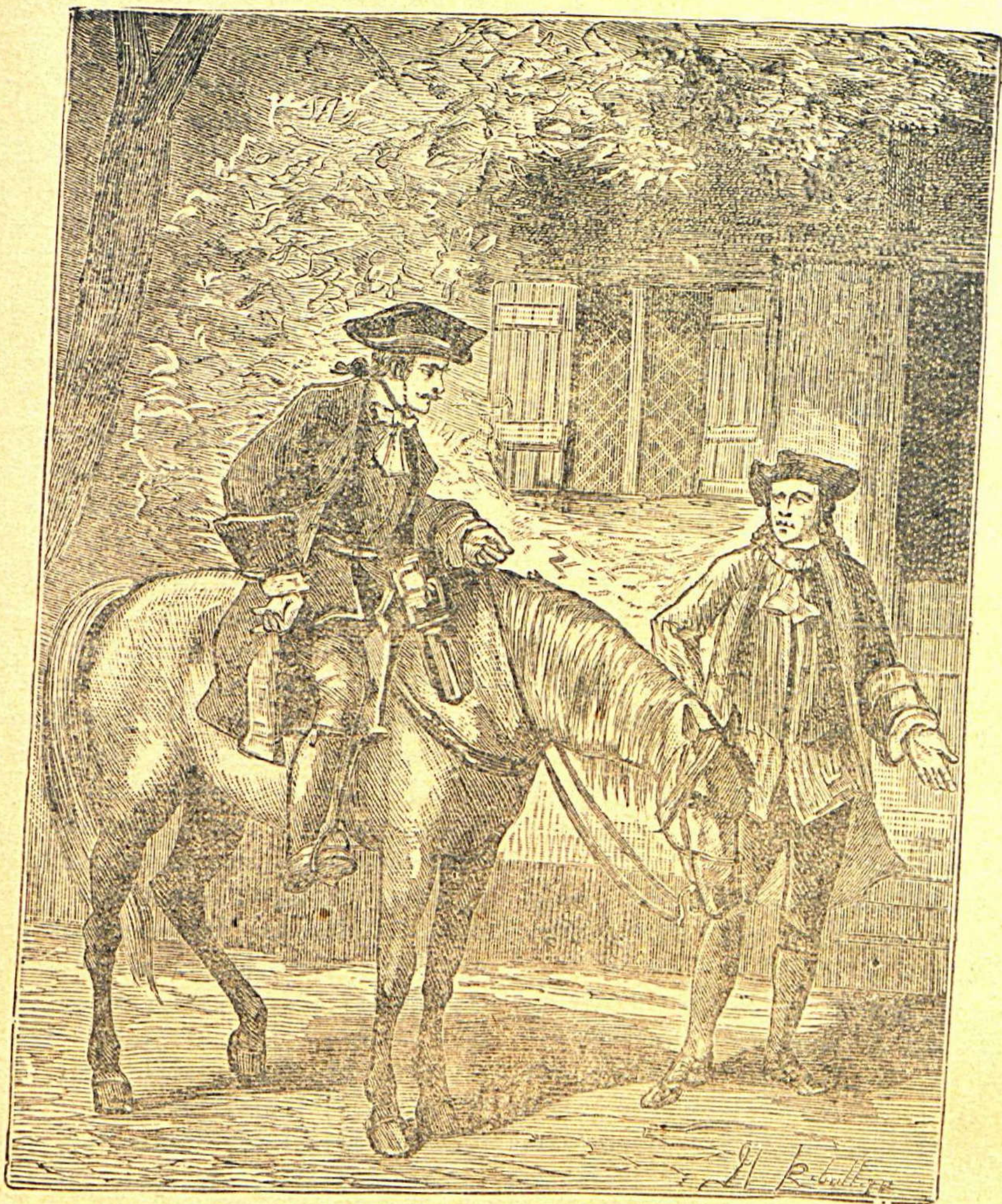
VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

« Wilt gij een kroon verdienen? » (Blz. 55.)

Eindelijk waren de gaten groot genoeg, om er een hand door te steken.

De kapitein schoof zelf de grendels weg. 't IJzer piepte.

— We zullen wat wachten, fluisterde de baas. Geef mij den stroopop over.

Men reikte hem een stroopop over.

Na eenige oogenblikken getoefd te hebben, opende hij stillekens de deur en duwde den trooien vent naar binnen.

De sluwe roover had dit middel uitgedacht, om te weten of er binnen iemand op wacht stond. Dan zou de pop onthaald worden op agens, duwen of op pistoolschoten. Onder-

ijl konden de dieven weg vluchten. Nu bleef de stroopop onaangeroerd. Er was is geen onraad.

— Naar binnen! gebod De Lichte; Gust en Bart blijven aan de deur. Janneken, waar slaapt de knecht?

— Op zolder.

— Frans en Jules nemen den knecht voor rekening; Rik en Joseph leveren mij het meisje; ik en Lode zullen den boer en zijn wijf onder handen nemen. Alles wel verstaan? En ieder opgepast!

Op hunne teenen slopen de bandieten naar binnen.

— De lantaarns aansteken! beval De Lichte.

Een uit den hoop rakelde 't vuur in den haard op en ontstak licht.

De boer en zijn vrouw sliepen vast, toen De Lichte en Lode voor hun bed stonden.

INHOUDSTAFEL

Jan De Lichte

	Blz.
Jan De Lichte	3
De samenzwering	6
Baru	11
De bevrijding	14
Weg met den kapitein	19
Het eerste proefstuk	26
De samenkomst	31
De berechting	39
Het tweede proefstuk	41
Het bezoek bij den pastoor	44
De aanslag op de postkoets	47
Het geheim	53
Nieuwe plannen	57
De aanval van Jan De Lichte	60
De verloofde	67
Weer bij Livina	71
De bruid van den roover	74
Arme Frans!	79
Teruggevonden	85
De baanstroopers	88
Het bezoek bij den baron	93
De bruiloft	101
De aanslag bij den maalter	107
De bruid	112
Het gestoorde huwelijksplan	115
Nieuwe schelmerijen	118
De uitvoering	123
Mulder Van Lierde	129
Verraden	135
Een sterfbed	140
Een oud bekende	143
Te Nazareth	148
De trouwelooze dienstknecht	154
Een klein woordje geschiedenis	158
Verdeeldheid	164
Jan De Lichte in de klem	170
In « Den Engel »	172
De aanslag op de herberg	176
Te Oudenaerde	183
Een helsch plan	186
Bij de Zigeuners	190
Twee aanslagen	193
Twee schelmen	197
Op 't Wolvenhol	202
Booze voorgevoelens	206
De kinderroof	210
Opzoekingen	213
Aan het ziekbed	218
In « De Duif »	220
Van Meerdal en Dick	225
Te Brussel	231
De misdaad ontmaskerd	236
De zieke	239
De pijnbank	240
De Zinnelooze	245
Gevonden!	252
Verder onderzoek	252
Thuis	256
Schrik	261
De kinderbeul	263
In de val	267
De schaking	271
Het gezin van Elza	276
Een onaangenaam bezoek	278
Een ongeluk	280

	Blz.
LXVI De geschaakte	282
LXVII Een misdadig plan	283
LXVIII De schipbreuk	286
LXIX De zeeschuimer	288
LXX Het bewijs van den schurk	293
LXXI Een monster	295
LXXII Martha en Alfred	297
LXXIII De ontvluchting	301
LXXIV Nog Martha en Alfred	303
LXXV Naar 't gerecht	307
LXXVI Alfred's belofte	310
LXXVII De moordpoging	312
LXXVIII Blankenberge	317
LXXIX Beschipdag	318
LXXX Kasper, de Zeebeer	321
LXXXI Een kort gevecht	323
LXXXII De Roeschaard	326
LXXXIII 't Gestoorde feest	329
LXXXIV De schipbreuk	331
LXXXV Zielenadel en snoodheid	334
LXXXVI De doodgewaande	337
LXXXVII Op zoek	339
LXXXVIII De zeeschuimers aan 't werk	341
LXXXIX 't Gerecht	344
XC De Ronselaars	346
XCI Gevangen	348
XCH Jacques' list	351
XCHH Naar Vlaanderen terug	354
XCIV Naar de hut	356
XCV Een drama	359
XCVI Weer op « Zorgvliet »	362
XCVII Een zonderlinge ontmoeting	364
XCVIII Een smartelijk wederzien	366
XCIX De oude Huysman	368
C In de kroeg van Slina	371
CI De wraak van Rolf en Jacques	374
CII De vergadering te Wenduine	376
CIII Naar 't heksenduip	379
CIV De vliegende Hollander	383
CV De bijeenkomst	391
CVI De zaken	394
CVII De Huysman's	397
CVIII Ontmaskerd	399
CIX Te Wenduine	402
CX Marie en Peter	403
CXI Vereenigd	404
CXII Iets over smokkelen	404
CXIII Rond Thielt	413
CXIV Verdwaald	414
CXV Ieder op zijn eigen	421
CXVI Rond Eekloo	424
CXVII Nieuws	428
CXVIII Wraak en verzoening	432
CXIX Naar de bende terug	438
CXX Rond Deinze	441
CXXI De poets	446
CXXII In « Den Katuil »	450
CXXIII In 't gevang	454
CXXIV IJzeren Simon	457
CXXV Ontsnapt	458
CXXVI Een bezwaard geweten	462
CXXVII Smartelijk wederzien	466
CXXVIII Een ernstige waarschuwing	469
CXXIX Nog de Zigeuners	473
CXXX Te Mechelen	477
CXXXI Het plan	480
CXXXII Een zonderling	485
CXXXIII De vergadering	489